

Димчо Дебелянов

Разяжда гърдите ми
кървава рана...

Разяжда гърдите ми кървава рана,
отпушат се в немощ ръце...
А в целия свят ти едничка остана
най-скъпа за мойто сърце...

Дойди, успокой ме, дойди – утеши ме,
нерадостен път ме сломи;
сияние дневно е твоето име,
а моето – нощни тъми...

Живота бездушен ме люто измами,
крилата ми светли скова
и с клетви и вопли сред пропастни ями
наведох аз горда глава.

А някога слънчевий блясък обичах,
сънувах победни борби
и в страстно безумие се страстно увличах
сред екнали бойни тръби.

Но рано сподвиха ме скърби без име,
нерадостен път ме сломи;
дойди – успокой ме, дойди – утеши ме,
ден дай ми в среднощни тъми.

Че зее в гърдите ми кървава рана,
отпушат се в немощ ръце,
а в целия свят ти едничка остана
най-скъпа за мойто сърце.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6152>]